

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1, zastoupeného JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2006, č. j. 26418/2006-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2009, č. j. 10 Ca 381/2006 - 108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2856 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2006, č. j. 26418/2006-603, změnil předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „Úřadu“) v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř.“), rozhodnutí Úřadu, odboru regulace poštovních služeb, ze dne 31. 3. 2006, č. j. 7652/2006-608, ve věci uložení pokuty za správní delikt podle ustanovení § 37a odst. 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o poštovních službách“). Změna bodu I. výroku spočívala ve zpřesnění popisu skutku, v němž byl správní delikt spatřován. Podle napadeného rozhodnutí žalovaného se žalobce dopustil deliktu tím, že v rozporu s ustanovením § 31 odst. 17 Základních kvalitativních

požadavků, stanovených Úřadem podle § 23 odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách a podle čl. II bodu 3 zákona č. 95/2005 Sb., kterým se mění zákon o poštovních službách a některé další zákony (dále též „základních kvalitativních požadavků“), účinných od 1. 6. 2005, u 158 provozoven, v nichž proběhla od 6. 9. 2005 do 16. 12. 2005 kontrola č. 18/05 provedená pracovníky odboru regulace poštovních služeb Úřadu, a do kterých není bezbariérový přístup pro osoby na vozíku pro invalidy, nezřídil do data kontroly signální zařízení pro přivolání obsluhy označené piktogramem pro osoby na vozíku pro invalidy. Žalovaný výše citovaným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí ohledně zvýšení paušální částky nákladů řízení, neboť s ohledem na čas, který si správní řízení vyžádalo, považoval případ za zvlášť složitý ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2006 Sb.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 27. 1. 2009, č. j. 10 Ca 381/2006 - 108, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění městský soud zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, kterých provozoven se porušení povinností žalobce ve vztahu k uložené sankci týká, tudíž je dané rozhodnutí nepřezkoumatelné, a odvolal se na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Ohledně paušální částky nákladů řízení se městský soud ztotožnil s tvrzením žalobce, že podmínky pro její zvýšení podle ustanovení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb. splněny nebyly, neboť správním orgánům v řízení žádné obzvlášť vysoké náklady nevznikly.

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle názoru stěžovatele městský soud nesprávně posoudil určitost bodu I. výroku napadeného rozhodnutí, když jej označil jako nepřezkoumatelný. Stěžovatel je toho názoru, že absence detailnějšího vymezení sankcionovaného jednání není v daném případě způsobila zapříčinit nepřezkoumatelnost ani nezákonnost dotčeného rozhodnutí. Předseda Rady Úřadu nadto v napadeném rozhodnutí poznamenal, že změny byly provedeny tak, že totožnost skutku, o kterém bylo vedeno toto řízení a který byl výrokem rozhodnutí sankcionován, zůstala zachována. Stěžovatel podotýká, že ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 s. ř. je zřejmé, že předmět rozhodování byl v řízení před správními orgány totožný. Neexistuje proto důvod domnívat se, že rozkladový správní orgán překročil zákonný rozsah přezkoumávání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, neexistuje-li k tomu podklad v textu rozhodnutí, navíc v situaci, kdy předseda Rady Úřadu výslovně zdůraznil, že k takovému kroku nepřistoupil.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť je toho názoru, že nebylo důvodné vztahovat právní hodnocení obsažené v usnesení rozšířeného senátu citovaného v rozsudku městského soudu na daný případ, neboť napadené rozhodnutí se zásadně odlišuje od výroku rozhodnutí posuzovaného v citované judikatuře. V souladu se závěry vyslovenými v citovaném usnesení rozšířeného senátu by však z důvodu nedostatečné specifikace sankcionovaného jednání do úvahu přicházela pouze nezákonnost rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Jelikož k nezákonnosti přihlíží soud pouze k námitce účastníka řízení, a protože žalobce nezákonnost rozhodnutí z důvodu chybného vymezení sankcionovaného jednání nenamítal, nebylo by možné ani pro nezákonnost napadené rozhodnutí zrušit.

K otázce zvýšení paušální částky náhrady nákladů řízení stěžovatel uvádí, že se ztotožňuje s výkladem městského soudu, že pojem „zvlášť složitý případ je nutné vykládat jako případ, kdy řízení před správními orgány vyvolalo potřebu obzvlášť vysokých nákladů“. Domnívá se však, že tato podmínka byla v řízení splněna, neboť z rozhodnutí, z celého spisu, jakož i z rozsahu otázek, které byly řešeny, vyplynulo, že o zvlášť složitý případ šlo. Závěrem stěžovatel k názoru městského soudu na vnitřní rozpornost ustanovení § 31 odst. 16 a § 31 odst. 17 a 18 základních kvalitativních požadavků doplnil svoji kasační stížnost o stručné vysvětlení smyslu a rozdílu těchto ustanovení. Předmětná ustanovení totiž řeší dvě zcela odlišné situace. Ustanovení § 31 odst. 16 základních kvalitativních požadavků dopadá na situaci, kdy v důsledku toho, že se osoba na vozíku pro invalidy vinou bariér nedostane dovnitř provozovny, kde se běžným způsobem obsluhuje, je nutno ji obsloužit jiným vhodným způsobem (např. před budovou). Naopak ustanovení § 31 odst. 17 a 18 základních kvalitativních požadavků řeší situaci, kdy osoba na vozíku stojící před provozovnou chce informovat pracovníky žalobce o tom, že si přeje být obsloužena, tj. chce požádat o obsluhu podle § 31 odst. 16.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právními závěry městského soudu jak ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak ohledně nesplnění podmínek pro zvýšení paušální částky náhrady nákladů řízení. Dále uvedl, že vymezení deliktního jednání musí být zcela jasné, bez nutnosti dedukcí či studia jiných správních rozhodnutí. Není-li s určitostí známo, kterých provozoven se vytýkané jednání týká, není výrok rozhodnutí dostatečně určitý a rozhodnutí pak nesplňuje vlastnosti podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř., čili nemůže být závazné pro účastníky řízení, ale ani pro správní orgány. Závěrem žalobce uvádí, že záruky spravedlivého trestání musí být uplatňovány i v trestání správním, a proto je v souladu se zásadou právní jistoty, aby ten, komu je ukládán trest, neměl žádnou pochybnost o tom, jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu deliktu. Proto žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost žalovaného pro nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnosti odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní námitkou kasační stížnosti je názor žalovaného, že výrok napadeného rozhodnutí byl formulován natolik určitě, že nebyl důvod rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud vycházel z právních závěrů učiněných v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, že v rámci veřejnoprávní odpovědnosti za protispolečenská jednání rozeznává teorie zejména trestné činy, přestupky, jiné správní delikty; v další specifikaci pak ještě správní disciplinární delikty a správní delikty pořádkové. Deliktním je jen takové porušení povinností (konání či opomenutí), které konkrétní zákon takto označuje.

Jiné správní delikty jsou svou povahou nejbližší přestupkům. V obou případech se jedná o součást tzv. správního trestání, o postih správním orgánem za určité nedovolené jednání (konání či opomenutí). Oba druhy deliktů jsou projednávány ve správním řízení, pouze s tím rozdílem, že přestupky jsou soustředěné v přestupkovém zákoně, ač míra jejich společenské nebezpečnosti i škála a citelnost ukládaných opatření či sankcí je obvykle nižší než u jiných správních deliktů. Navíc mají vlastní a (z hlediska spravedlivého procesu) přísnější procesní režim než jiné správní delikty, byť zásady trestání a řízení o tom jsou obdobné. Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze ovšem zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že identifikace skutku neslouží pouze k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Pouze výrok rozhodnutí je totiž *„schopen právní moci, tzn. představuje onu kvintesenci správního aktu, která je způsobilá zasáhnout práva a povinnosti účastníků. Proto také jen z výroku rozhodnutí lze zjistit, zda tu není překážka věci již rozhodnuté; jen výrok rozhodnutí (a nikoli jeho důvody) mohou být vynuceny správní exekucí, (...) ze všech těchto důvodů je požadavek, aby - při ukládání sankce za správní delikt - byl ve výroku také popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným“* (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995).

Dále je nutné posoudit důsledky opomenutí dostatečné specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, kterými může být nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, nebo nezákonnost rozhodnutí. V souladu se shora citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 34/2006 - 73, by nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí, případně za přistoupení jiných vad. Naopak pokud správní orgán neuvede do výroku rozhodnutí náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, ale zahrne-li tyto náležitosti do odůvodnění rozhodnutí, dojde k podstatnému porušení ustanovení o řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V tomto případě by k námitce účastníka řízení bylo možné zrušit rozhodnutí správního orgánu bez jednání pouze v případě, že takovéto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z ustanovení § 68 odst. 1 s. ř. vyplývá, že rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Výrok v sobě nese (na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, náměty, odůvodnění, poučení o opravném prostředku atp.) autoritativní úpravu práv a povinností. Ve výrokové části správního rozhodnutí je obsaženo vlastní řešení otázky, jež je předmětem správního řízení, dále příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo správní rozhodnutí vydáno, a označení účastníků řízení. Obsah výrokové části pak musí být formulován dostatečně určitě, zejména pokud jde o

řešení otázky, která je předmětem správního řízení, tzn. že z něj musí být zřejmá vůle správního orgánu, který ho vydává, tedy především právní účinky, které má správní rozhodnutí vyvolat (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).

V dané věci je stěžejní posouzení, zda bod I. výroku napadeného rozhodnutí byl formulován dostatečně určitě, respektive, zda tvrzením předsedy Rady Úřadu: *„Zároveň jsem formulačně upravil výrok napadeného rozhodnutí (v tomto případě prvostupňového rozhodnutí) tak, aby přesněji odpovídal požadavkům ustanovení § 68 odst. 2 s. ř. Tyto změny byly přitom provedeny tak, že totožnost skutku, o kterém bylo vedeno toto řízení a který byl výrokem rozhodnutí sankcionován, zůstala zachována a zásada dvouinstančnosti řízení zůstala nedotčena“* obsaženým v odůvodnění rozhodnutí, byl skutek jednoznačně a nezaměnitelně formulován.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí tak, jak je formulován, určitý není. Nelze z něj totiž jasně vyčíst, kterých 158 provozoven se pokuta týká. Kontrola byla provedena u více než 158 provozoven, proto bylo nutné ve výroku jasně uvést, kterých provozoven se uložená pokuta týká. Zdejší soud uznává, že na žalovaném nelze rozumně požadovat, aby všech 158 provozoven pojal do textu výroku. Výčet všech pokutovaných provozoven pojatý do textu výroku by mohl zapříčinit jeho nepřehlednost. Nicméně žalovaný mohl postupovat stejně jako v prvostupňovém rozhodnutí a všechny pokutované provozovny vyjmenovat v příloze, a tuto přílohu učinit součástí rozhodnutí. Jelikož žalovaný rozhodnutím o rozkladu nahradil znění celého bodu I. výroku prvostupňového rozhodnutí, který odkazoval na přílohu uvádějící pokutované provozovny, přestala být tato příloha součástí rozhodnutí, neboť nový výrok již na přílohu neodkazoval.

Přílohu je nutné považovat za součást výroku rozhodnutí, neboť jen výrok v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností a obsahuje vlastní řešení dané otázky. Součástí odůvodnění ani poučení příloha z povahy věci být nemůže, jelikož v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků (srov. § 68 odst. 3 s. ř.), a v poučení je uvedeno, zda lze proti rozhodnutí podat odvolání, případně v jaké lhůtě (srov. § 68 odst. 5 s. ř.). Cílem přílohy bylo v tomto případě odlehčit výroku a přesunout výčet pokutovaných provozoven z výroku do přílohy. Tím, že byl bod I. výroku prvostupňového rozhodnutí celý nahrazen, přestala však být příloha součástí rozhodnutí druhostupňového, což způsobilo neurčitost výroku napadeného rozhodnutí.

Po vyslovení neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud dále posuzoval, do jaké míry ve smyslu citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu, č. j. 2 As 34/2006 - 73, byl naplněn případ, kdy ač je výrok rozhodnutí neurčitý, skutek je dostatečně určitě a nezaměnitelně formulován v odůvodnění. Aby byla tato podmínka splněna, musel by žalovaný v odůvodnění vyjmenovat všech 158 provozoven, kterým byla pokuta uložena. V tomto případě nemohou obstát v odůvodnění obsažené tvrzení žalovaného, že změny výroku byly provedeny tak, že totožnost skutku, o kterém bylo řízení vedeno, zůstala zachována. Neobstojí ani odkazy na 158 provozoven vyjmenovaných v příloze prvostupňového rozhodnutí, neboť příloha obsahující výčet pokutovaných provozoven přestala být nabytím právní moci rozhodnutí o rozkladu součástí tohoto rozhodnutí. Byť žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na přílohu, nemohou takové odkazy na neexistující dokument zvrátit závěry Nejvyššího správního soudu o nedostatečné specifikaci skutku v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedená tvrzení Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro neurčitost, neboť ani jeho výrok ani odůvodnění neobsahují dostatečně určitou a nezaměnitelnou identifikaci skutku.

Nejvyšší správní soud však dodává, že pro posuzovanou věc není podstatné polemizovat, zda napadené rozhodnutí je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti, neboť v obou případech by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno. Jak již bylo shora řečeno, v daném případě k nezákonnosti přihlíží soud jen k námitce účastníka řízení. Žalobce však tuto nezákonnost v žalobě namítal. Ačkoli v prvním žalobním bodu tvrdil, že bod I. výroku je nepřezkoumatelný pro neurčitost, z podání pak dále vyplynulo, že žalobce brojí proti nedostatečné specifikaci 158 pokutovaných provozoven. Případné chybné pojmenování popsaného problému žalobcem nemůže jít k jeho tíži, neboť právní posouzení žalobních námitek je úkolem soudu. Rozhodné v tomto případě je, že žalobce nedostatečnou určitost výroku ve svém podání namítl.

Námitku stěžovatele, že není důvodné vztahovat závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu, č. j. 2 As 34/2006 - 73, na daný případ, neboť napadené rozhodnutí se od případu posuzovaného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu značně odlišuje, z důvodů shora uvedených neshledal kasační soud důvodnou. Je totiž nezbytné, aby výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu byl formulován určitě a nezaměnitelně. Byla-li žalobci uložena pokuta za porušení povinností vyplývajících z § 31 odst. 17 základních kvalitativních požadavků (*tj. nejde-li o případ podle odstavce 18, podnik je povinen zajistit, aby osoba na vozíku pro invalidy mohla požádat o obsluhu podle odstavce 16 pomocí signálního zařízení označeného piktogramem pro osoby na vozíku pro invalidy*), bylo nezbytné ve výroku rozhodnutí zároveň uvést, které provozovny se deliktního jednání dopustily, aby byla splněna podmínka dostatečné určitosti výroku. Není proto důvodné poukazovat na skutečnost, že ve věci posuzované rozšířeným senátem bylo ve výroku uvedeno pouze komu je pokuta ukládána, v jaké výši, kdy a na jaké číslo účtu je splatná a podle jakého předpisu bylo rozhodnutí vydáno, neboť nesplněním byť pouze jedné z podmínek dostatečné specifikace deliktu (uvedení místa, času a způsobu spáchání deliktu, případně i uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby delikt nemohl být zaměněn s jiným) způsobí neurčitost celého výroku.

Ke druhé stížní námitce týkající se bodu II. výroku, že se v daném případě jednalo o zvlášť složitý případ, a proto měl žalovaný právo na zvýšení paušální částky náhrady nákladů řízení, Nejvyšší správní soud přisvědčil názoru městského soudu. Podle ustanovení § 79 odst. 5 s. ř. uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvlášť složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

Prováděcím právním předpisem je v daném případě vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, jejíž § 6 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1000 Kč (odstavec 1). Paušální částka podle odstavce 1 se ve zvlášť složitých případech, nebo pokud byl přibrán znalec z jiného oboru než psychiatrie, zvyšuje o 1500 Kč. Pokud byl přibrán znalec z oboru psychiatrie, zvyšuje se

paušální částka podle odstavce 1 o 2500 Kč. Pokud bylo přibráno více znalců, částky za znalce se sčítají. Paušální částka nákladů řízení po zvýšení podle tohoto odstavce může činit nejvýše 6000 Kč (odstavec 2).

Za zvlášť složitý případ lze obecně považovat „takový případ, kdy dokazování je komplikované zejména z pohledu nutnosti opatřit více podkladů pro rozhodnutí. Rozhodujícím kritériem zde je rozsáhlost dokazování, nikoliv schopnost správního úřadu provést dokazování v základní lhůtě. Za zvlášť složité věci nelze nikdy dopředu označit v obecné rovině celou skupinu správních řízení, jako například řízení o stavebním povolení, nýbrž je nutno při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci vycházet z přísně individuálního posouzení každého konkrétního případu“ (srov. ONDRUŠ, R. Správní řád 71/1967 Sb. – komentář k § 49. Článek publikovaný dne 1. 3. 2005, Linde).

Nejvyšší správní soud podotýká, že pojem „zvlášť složitý případ“ je třeba chápat v odlišných souvislostech, jde-li o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve zvlášť složitých případech podle ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) s. ř. (tj. *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ*) a jde-li o zvýšení paušální částky náhrady nákladů řízení ve zvlášť složitých případech podle § 79 odst. 5 s. ř. Je nesporné, že při výkladu tohoto neurčitěho pojmu musí správní orgán vycházet ze všech okolností rozhodných pro řešení případ a z úrovně náročnosti konkrétního případu. Proto posouzení, zda se v dané věci o zvlášť složitý případ jedná či nikoliv, je vždy výsledkem správního uvážení orgánu, který ve věci rozhoduje. V případě prodloužení lhůty pro vydání správního rozhodnutí v důsledku zvlášť složitěho případu může být důvodem prodloužení např. nutnost provedení značného počtu důkazů, rozsáhlé podkladové materiály pro vydání rozhodnutí či náročnost posuzovaného problému. Tehdy je zřejmé, že zákonodárce dává správnímu orgánu možnost, prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí o 30 dnů tak, aby mohly být provedeny veškeré potřebné důkazy a aby měl správní orgán dostatek času všechny podklady či materiály řádně prostudovat, zvážit a následně rozhodnout. V případě náhrady nákladů řízení je však situace mírně odlišná. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že cílem ustanovení § 79 odst. 5 s. ř. není postihovat účastníka řízení za porušení jeho právní povinnosti, ale nahradit správnímu orgánu část nákladů řízení za situace, kdy správní řízení vyvolá potřebu obzvlášť vysokých nákladů řízení v důsledku opatrování rozsáhlých podkladů pro vydání rozhodnutí, vyslychání a zajišťování svědků, obesílání značného počtu účastníků řízení apod.

Poněvadž v posuzovaném případě byla stěžejním podkladem pro vydání rozhodnutí zpráva o provedené kontrole a skutkové otázky v ní uvedené zůstaly nesporné, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro zvýšení paušální částky náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb. splněny nebyly. Námitku stěžovatele, že náklady správního řízení jistě přesáhly paušální částku 1500 Kč a tudíž byl důvod pro zvýšení paušální částky, shledal zdejší soud nepřiléhavou, neboť účelem zvýšení paušální náhrady je částečně přispět k úhradě obzvlášť vysokých nákladů řízení způsobených prováděním dalších finančně náročných důkazů, obstarávání znaleckých posudků atp.

Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle

§ 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce má pak proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil.

Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem, a to 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu – vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu